

Sygn. akt III Ca 690/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2017 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt II C 905/16 upr.

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 690/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku w wyroku z dnia 30 11 2016r. oddalił powództwo powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w R. o zapłatę oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.217zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 605 k.c. Stwierdził, że strony nie kwestionowały, że współpracowały z sobą na podstawie umowy zawartej w wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Poza sporem pozostaje, że pozwany w dniu 18 08 2015r. zapłacił powódce kwoty 3.758,40zł i 3.456,00zł odpowiednio „tytułem faktury” VAT: nr (...) oraz (...). Wskazał, że w materiale sprawy pomiędzy stronami zagadnieniem spornym było jedynie czy pozwany pozostawał w zwłoce za zapłatą tych należności. Przywołał postanowienia umowy łączącej strony, zgodnie z którymi termin płatności faktury wynosił 60 dni licząc od dnia doręczenia do siedziby Zamawiającego prawidłowo wystawionej faktury VAT. Następnie odwołał się do regulacji art. 6 k.c.

po czym stwierdził, że w jej świetle ciężar dowodu wykazania tej okoliczności spoczywała na powodzie. Dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału i w jej konkluzji uznał, iż powódka nie wywiązała się z tego obowiązku, co jej powództwo

w nieumorzonych wcześniej części czyni postępowania czyni bezzasadnym. O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. uznając, że powódka przegrała

w całości proces i powinna zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**, która wniosła o jego zmianę przez zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 288,54zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 09 2015r., ustawowe odsetki od kwoty 3.744,54zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia 23 09 2015r. zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kwoty 150zł z tytułu zwrotu kosztów procesu oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuciła, iż przy ferowaniu wyroku naruszono regulację art.6 k.c. poprzez przyjęcie,

że strona powodowa nie udowodniła należycie zgłoszonego roszczenia.

Ponadto zarzucała, że naruszono regulacje prawa procesowego:

- art. 233 k.p.c. poprzez uznanie, że strona powodowa nie wywiązała się z obciążająco ją obowiązku dowodowego wykazania zasadności dochodzonej pozwem kwoty,

- art. 98 k.p.c. poprzez uznanie, iż strona powodowa przegrała proces w całości i co za tym idzie obciążenia strony powodowej kosztami procesu.

W uzasadnieniu apelacji między innymi podnosiła, że zamówienie wyrobów farmaceutycznych przez stronę pozwaną, dostarczenie ich pozwanej wykorzystanie przez nią dostarczonych wyrobów, jak i fakt wystawienia faktur VAT oraz ich dostarczenie stronie pozwanej nie spotkało się żadnymi zastrzeżeniami. Faktury te nie zostały zwrócone stronie powodowej, pozwany nie zgłosił w tym względzie zastrzeżeń

i zostały one zaksięgowane po stronie poniesionych kosztów i dokonał rozliczeń

z tytułu podatku VAT. W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana nie odniosła się do wystawionych faktur VAT i nie zakwestionowała faktu otrzymania i zaksięgowania faktur VAT oraz do złożonych zamówień, ich wykonania o braku odpowiedzi

na kierowane wezwania do zapłaty. Sąd pierwszej instancji zupełnie pominął,

iż w zasadzie strona pozwana przyznała istnienie roszczenia przez wpłaty, zatem niezasadne było oddalenie powództwa „odnośnie odsetek skapitalizowanych w pozwie jak i odsetek bieżących”.

Odnosząc się do zarzutu wadliwego orzeczenia o kosztach procesu, przyznała,

że bezzasadnie wniosła powództwo w części dotyczącej żądania uiszczonej jej przez pozwanego przed wniesieniem pozwu kwoty 3.758,40zł oraz podnosiła, że każda ze stron wygrała sprawę w 50%, wobec czego pozwany powinien zwrócić jej połowę opłaty od pozwu.

Pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...) w R. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd odwoławczy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując, że mają one źródło w łączącej strony umowie dostawy.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia mają odzwierciedlenie w informacjach zawartych w źródłach dowodowych wskazanych

w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, których ocena jakkolwiek lakoniczna

jest logiczna i mieści się granicach swobodnej oceny dowodu, a Sąd odwoławczy ocenę tę podziela.

Skarżąca wnosząc pozew w jego podstawie faktycznej nie zawarła twierdzeń

o doręczeniu pozwanemu przed wniesieniem pozwu wskazanych w nim faktur VAT (kiedy i w jaki sposób to nastąpiło), ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że zostały one wystawione i „pomimo upływu terminów płatności, strona pozwana nie zapłaciła tych należności”.

W tej kwestii nie wypowiedziała się ona także w toku postępowania,

a w materiale sprawy brak jest jakichkolwiek wiarygodnych informacji pozwalających poczynić Sądowi w tym zakresie ustalenia z urzędu, wobec czego Sąd Rejonowy

w motywach orzeczenia słusznie ocenił, że okoliczności te nie zostały wykazane.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego

w swym zasadniczym zarysie jest także prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela

i przyjmuje za własną.

Zgodnie z postanowieniami § 4 ust. 2 umowy zawartej przez strony w dniu 28 01 2014r. termin płatności faktury wystawionej przez powódkę „**wynosi 60 dni, licząc od dnia doręczenia**” prawidłowo (pod względem merytorycznym i formalnym) wystawionej faktury VAT **do siedziby zamawiającego**.

Dochodzonych pierwotnie przez pozwaną należności główne są zatem roszczeniami terminowym (termin ich spełnienia został wyznaczony w umowie)

i stawały się one wymagalne z dniem następnym po upływie 60 dni od doręczeniu pozwanemu do jego siedziby przedmiotowych faktur, co – stosownie do regulacji art. 6 k.c. obligowało powódkę do wykazania tych okoliczności.

Z podanych powyżej względów okoliczności te nie zostały udowodnione

\w toku postępowania (więcej nie były nawet przedmiotem twierdzeń skarżącej

nie tylko w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji ale także w apelacji).

W tej sytuacji w materiale sprawy nie sposób przyjąć czy albo od kiedy pozwany był w opóźnieniu w zapłacie bezspornych pomiędzy stronami należności głównych

Dlatego - w świetle regulacji art. 481 § 1 k.c. – brak było podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki dochodzonych odsetek za opóźnienie w ich zapłacie, co znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Pomiędzy stronami bezsporne jest, iż do zapłaty przez pozwanego powódce kwoty 3.758,40zł doszło jeszcze przed wszczęciem postępowania (przyznaje to także skarżąca w apelacji).

Jakkolwiek należność w kwocie 3.456zł została przez pozwanego uiszczona powódce już po wytoczeniu powództwa (w dniu 23 09 2015r.), to równocześnie przywoływanych już powyżej względów nie sposób przyjąć, iż nastąpiło to upływie ustalonego w umowie terminu jej płatności.

Powoduje to, iż zarówno w zakresie w jakim doszło do umorzenia postępowania jak również oddalenia powództwa powódka przegrała sprawę w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. i Sąd Rejonowy ferując orzeczenie o kosztach procesu słusznie ocenił, że świetle zawartej w tym przepisie regulacji prawnej skarżąca jest zobowiązana zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu.

Reasumując, zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono na mocy regulacji art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację

art. 98 § 1 k.p.c. biorąc pod uwagę, iż powódka w całości uległa w postępowaniu odwoławczym, wobec czego powinna zwrócić pozwanemu poniesione przez niego

w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.